

Sk kapitola 16.

[1] Tak se Pavel dostal také do Derbe a do Lystry. Tam byl jeden učedník jménem Timoteus; jeho matka byla židovka, která uvěřila v Krista, ale jeho otec byl pohan. [2] Bratři v Lystře a v Ikoniu o něm vydávali dobré svědectví, [3] a Pavel ho chtěl vzít s sebou. Z ohledu na tamější židy jej dal obřezat: všichni totiž věděli, že jeho otec byl pohan. [4] Ve všech městech, jimiž procházeli, předávali závazná ustanovení, na nichž se usnesli apoštolové a starší v Jeruzalémě. [5] A tak se církev upevňovala ve víře a počet bratří rostl každým dnem. [6] Poněvadž jim Duch svatý zabránil zvěstovat Slovo v provincii Asii, procházeli Frygií a krajinou galatskou. [7] Když přišli až k Mysii, pokoušeli se dostat do Bithynie, ale Duch Ježíšův jim to nedovolil. [8] Prošli tedy Mysií a přišli k moři do Troady. [9] Tam měl Pavel v noci vidění: Stanul před ním jakýsi Makedonec a velmi ho prosil: "Přeplav se do Makedonie a pomoz nám!" [10] Po tomto Pavlově vidění jsme se bez váhání chystali na cestu do Makedonie, protože jsme usoudili, že nás volá Bůh, abychom tam kázali evangelium. [11] Vypluli jsme tedy z Troady a plavili se přímo na ostrov Samothráké a druhého dne do makedonské Neapole. [12] Odtud jsme šli do Filip, které jsou nejvýznamnějším městem té části Makedonie a římskou kolonií. V tomto městě jsme strávili několik dní. [13] V sobotu jsme vyšli za bránu k řece, protože jsme se domnívali, že tam bude modlitebna; posadili jsme se a mluvili k ženám, které se tam sešly. [14] Poslouchala nás i jedna žena jménem Lydie, obchodnice s purpurem z města Thyatir, která věřila v jediného Boha. Pán jí otevřel srdce, aby přijala, co Pavel zvěstoval. [15] Když byla ona a všichni z jejího domu pokřtěni, obrátila se na nás s prosbou: "Jste-li přesvědčeni, že jsem uvěřila v Pána, vejděte do mého domu a buďte mými hosty"; a my jsme její naléhavé pozvání přijali. [16] Když jsme šli jednou do modlitebny, potkala nás mladá otrokyně, která měla věšteckého ducha a předpovídáním budoucnosti přinášela svým pánům značný zisk. [17] Chodila za Pavlem a za námi a stále volala: "Toto jsou služebníci nejvyššího Boha. Zvěstují vám cestu ke spáse." [18] A to dělala po mnoho dní. Pavlovi to bylo proti mysli, obrátil se proto na toho ducha a řekl: "Ve jménu Ježíše Krista ti prikazuji, abys z ní vyšel!" A v tu chvíli ji ten zlý duch opustil. [19] Když si její páni uvědomili, že tím přišli o svůj zisk, uchopili Pavla a Silase a vlekli je na náměstí před městskou správou. [20] Tam je předvedli před soudce a řekli: "Tito lidé pobuňují naše město. Jsou to Židé [21] a rozšiřují zvyky, které my jako Římané nemůžeme uznat, nebo se dokonce podle nich řídit." [22] Také dav se obrátil proti nim a soudcové z nich dali strhat šaty a rozkázali je zbičovat. [23] Když je důkladně zbičovali, zavřeli je do vězení a žalářníkovi poručili, aby je dobře hlídal. [24] On je podle toho rozkazu zavřel do nejbezpečnější cely a pro jistotu jim dal nohy do klády. [25] Kolem půlnoci se Pavel a Silas modlili a zpěvem oslavovali Boha; ostatní vězňové je poslouchali. [26] Tu náhle nastalo veliké zemětřesení a celé vězení se otřáso až do základů. Rázem se otevřely všechny dveře a všem vězňům spadla pouta. [27] Když se žalářník probudil a uviděl, že jsou všechny dveře vězení otevřené, vytasil meč a chtěl se zabít, protože myslel, že mu vězňové uprchli. [28] Ale Pavel hlasitě vykřikl: "Nedělej to! Jsme tu všichni!" [29] Tu žalářník rozkázal, aby mu přinesli světlo, vběhl dovnitř a pln strachu padl před Pavlem a Silasem na kolena. [30] Pak je vyvedl ven a řekl: "Bohové a páni, co mám dělat, abych byl zachráněn?" [31] Oni mu řekli: "Věř v Pána Ježíše, a budeš spasen ty i všichni, kdo jsou v tvém domě." [32] A začali jemu i všem v jeho domácnosti zvěstovat slovo Boží. [33] Ještě v tu noční chvíli se jich ujal, očistil jim rány a hned se dal se všemi svými lidmi pokřtít. [34] Pak je zavedl do svého domu, pozval je ke stolu a s celou rodinou se radoval, že uvěřili v Boha. [35] Druhého dne ráno poslali soudcové ozbrojenou stráž s rozkazem: "Propusť ty muže!" [36] Žalářník oznámil tento rozkaz Pavlovi: "Soudcové nařídili, abyste byli propuštěni. Od této chvíle jste svobodni a v pokoji odejděte." [37] Ale Pavel řekl: "Nás, římské občany, veřejně a bez soudu zbilí a zavřeli do vězení. A teď se nás chtějí ve vší tichosti zbavit? To ne! Ať sem sami přijdou a propustí nás!" [38] Stráž to oznámila soudcům. A ti, když uslyšeli, že Pavel a Silas jsou římský občané, [39] ulekli se a přišli za nimi; omluvili se, vyvedli je z vězení a prosili, aby opustili město. [40] Pavel a Silas vyšli z vězení a šli k Lydie. Tam se shledali s bratřimi, povzbudili je a odešli z Filip.